

[Godskesen.]

telse er blevet tiltraadt af Højesteret. Medens vi tidligere den ene Gang efter den anden har set Erklæringer fra Højesteret, som protesterede imod det, der var foreslaaet, ser vi nu her til vor Glæde, at der foreligger en Erklæring fra Højesteret om, at Retten — i hvert Fald Rettens Flertal — vil acceptere den Ordning, som nu foreslaas. Det kan ikke være andet, end at jeg efter den Maade, hvorpaa Sagen tidligere er behandlet, og efter alle de mange Gange, jeg har udtalt mig om den, maa være meget tilfreds med, at Sagen nu har faaet denne Vending, og jeg haaber, at den foreslaaede Ordning ogsaa skal vise sig at blive heldig i Fremtiden. Jeg vil blot gerne fremhæve, at det, der her er Tale om, er, at de Voteringer, som finder Sted, og de Separatvota, som afgives i Højesteret, skal være Offentligheden tilgængelige, at sige som en Bestanddel af Afstemningen. Der er altsaa ikke Tale om, at man vil offentliggøre alle de Meninger, der har været fremme under Voteringen. Der kommer naturligvis under en Votering ofte Meninger frem, som senere frafaldes, enten fordi den paagældende voterende føler sig overbevist ved Modargumenter, som er fremsat fra anden Side, eller fordi han ikke mener at burde gøre det til noget stort Spørgsmaal og ikke lægger saa meget Vægt derpaa, at han under selve Afstemningen vil træde frem med sin Opfattelse. Alle den Slags Ting skal altsaa ikke frem; kun de Meninger, der er saaledes overvejete, at den paagældende virkelig holder fast ved dem under selve Voteringen, selve Afstemningen, kommer frem for Offentligheden. Jeg tør haabe, at den højtærede Minister vil være enig med mig i denne Opfattelse.

Det var de Punkter, som jeg tillod mig at fremhæve ved første Behandling, og hvor der altsaa af den højtærede Minister er foretaget Skridt af forskellig Art for at afhjælpe mine Betænkeligheder. Men desuden er der fremkommet en lang Række Ændringsforslag fra Partiet Venstre; det er gennemgaaende de samme Ændringsforslag, som Partiet har stillet i det høje Folketing. Jeg for mit Vedkommende føler Sympati for adskillige af disse Ændringsforslag, og det er mig en Sorg, at jeg ikke her kan staa sammen med Venstre, saaledes som jeg har gjort saa mange Gange tidligere under Retsplejeforhandlinger, og særlig er det mig en Sorg, at jeg ikke kan staa sammen med Venstres ærede Ordfører, for hvis Indsigt og Dygtighed jeg nærer den allerstørste Respekt. Men saaledes som Sagen

er kommet til at ligge, og navnlig efter den Stilling, mine Meningsfæller i Folketinget har taget, har jeg ikke anset det for muligt at gaa videre, og jeg maa altsaa anbefale mine Meningsfæller at stemme for de to Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren med Tiltrædelse af henholdsvis hele Udvalget og af et Flertal, men derimod stemme imod de Ændringsforslag, der er stillet af Venstre.

Saa har jeg kun en enkelt Bemærkning tilbage. Jeg vil haabe, at jeg nu endelig faar det Ønske opfyldt, som jeg saa mange Gange tidligere har udtalt, nemlig at man nu kommer saa vidt, at man kan lade Retsplejen hvile i nogle Aar, lade den udvikle sig i Ro og Fred og først, naar man igennem længere Tid har indhentet Erfaringer og set, hvorledes Sagen stiller sig, skrider til nye principielle Ændringer. At der kan blive Tale om mere praktiske Ændringer; saaledes som det Lovforslag, vi behandlede forleden Dag, vedrørende Ærø Retskreds, viser, det følger af sig selv; men jeg haaber, at det vil forme sig saaledes, at man nu lader Retsplejeloven i Ro med Hensyn til Principperne, og at man først rører ved Principperne efter nogle Aars Forløb, naar gode, solide Erfaringer er indhentet.

Rytter: Jeg skal tillade mig at begrunde vor Stilling noget udførligere, end det er sket i Betænkningen.

Vi er fra Venstres Side imod de stadige Ændringer i Retsplejeloven, et Standpunkt, der jo hidtil har været indtaget saavel af Venstre som af Konservative her i Landstinget. Vi anser det for meget uheldigt, at man, naar man har faaet en Kodifikation paa et Omraade, saa i Løbet af faa Aar gentagende gennemfører Ændringer deri. Det kan ikke andet end medføre Ulemper, Uro og Utryghed inden for Retsplejen. Næppe i noget andet Land vilde man kunne tænke sig, naar man endelig havde faaet en Kodifikation af Retsplejelovgivning, saa i Løbet af de faa Aar, der er gaaet siden Lovens Vedtagelse, saaledes som vi har oplevet det her, at gennemføre 26 Love, hvoraf de fleste er udstedt siden 1919.

Af denne Grund, af Hensyn til det uheldige i den stadige Skiften er vi ogsaa imod paa det nuværende Tidspunkt at indføre Domsmænd. Men vi er tillige imod det af den Grund, at vi anser det for uheldigt paa nærværende Tidspunkt at have baade Nævninger og Meddomsmænd, idet det ikke vil komme til at staa klart for Befolkningen, hvilken Rolle Lægmændene spiller i vor Retspleje. De daarlige Erfaringer, man har høstet fra Nævningeinstitutionen, vil meget